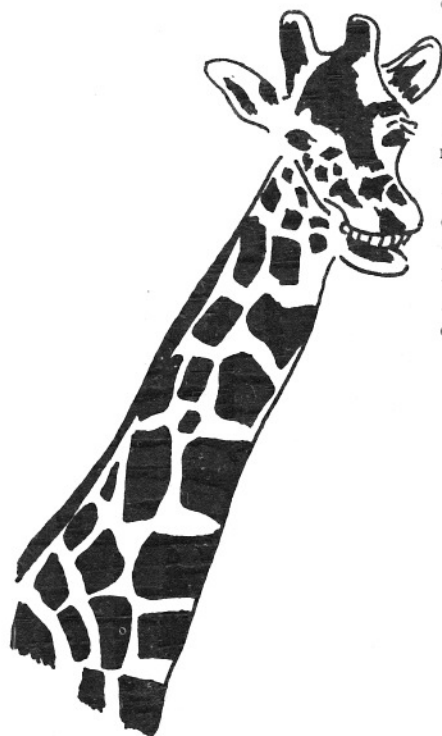

GIRAFFERNE KAN TALE!

Det er ikke hensigten her at stille vore zoologer over for en sensationel nyhed!

De GIRAFFER, vi hentyder til, er de samme, som omtaltes i sidste nummer af IMPULS: girafferne i landsgildeledelsen!

Som vi antydede, var landsgildeledelsens medlemmer altid parat til udrykning, når eller hvis gilderne ude i landet ønskede at se "en af girafferne".

Nu har de samme giraffer været ude mange steder og er altid blevet vel modtaget.

MEN - enkelte steder har man enten ikke turdet eller ikke nænnet at bede dem sige noget.

Måske troede man ikke, de KUNNE!
Og det er en fejltagelse!

De både KAN og VIL! Og det koster ikke mere af den grund.

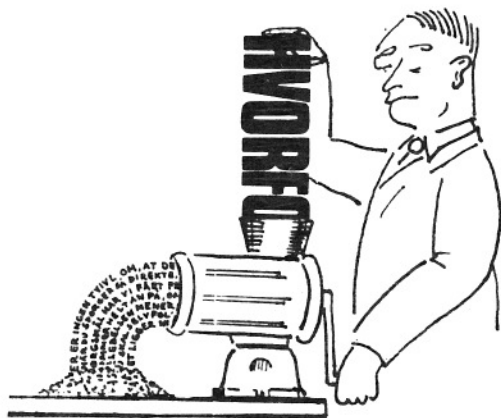
Vi lever i en energikritisk tid, og det er synd ikke at udnytte de forhåndenværende ressourcer fuldt ud.

Derfor: GIRAFFERNE KAN TALE,

- men uden opfordring siger de næppe noget!

Inde i bladet finder du på side

- 2: Spørgerubriken HVORFOR
- 3: P R for gilderne
- 6: Om gruppehåndbogen
- 7: Et flag er smukkeste, ..
- 9: En sammenligning
- 14: Noder til sangene
- 15: Vandringsvise
- 16: Gildesang

E.S. skriver, at han allerhelst så, at IMPULS udkom på bestemte, forudfastlagte datoer.

Ja, det ville helt sikkert være det bedste, om det kunne arrangeres.

Det vil imidlertid forudsætte, at vi bestandig lå inde med et betydeligt lager af "impulsiv inspiration", så vi blot behøvede at vælge ud. Det ville afgjort være en ønskesituation, om vi havde det.

OG DET HAR VI IKKE - - ENDNU!

Går vi ind på tanken UDEN at være i besiddelse af et sådant lager, sker der hurtigt det, at FYLDSTOFFET får lov til at brede sig i spalterne og tage magten fra det væsentlige.

Derved opnår vi for det første, at LÆSERNES OPMÆRKSOMHED OG INTERESSE SLØVES, og for det andet, at redaktionen - helt menneskeligt forståeligt - vil slappe af i bestræbelsen for at skaffe det stof frem, som er bladets livsberettigelse, nemlig de ting, der er behov for, og SOM KAN BRUGES!

Skal vi derfor vælge imellem at udkomme, når vi har RIGTIGT STOF nok, og at komme på bestemte datoer med en blanding af MERE og MINDRE relevant materiale, så mener vi at tjene bladets ide bedst, når vi vælger det første - og så iøvrigthåber på, at der bliver impulsive inspirationer nok til mere regelmæssig udsendelse af bladet.

E.W.J., som forudser besøg af udenlandske gildebrødre, vil gerne vide, om de gamle regler for FLAGNING MED UDENLANDSKE FLAG stadig gælder.

Vi har forelagt sagen for vor nationale afdeling (vort hjertebarn) og fået følgende svar:

I fordums tid hørte alle spørgsmål om flag og flagning helt selvfølgelig ind under statsministeriet.

På vor telefoniske forespørgsel oplyste dette ministerium, at sagsområdet var overført til justitsministeriet.

På vor næste telefoniske forespørgsel oplyste en venlig damestemme i dette ministerium, at sagsområdet var overgået til politikredsene, og at evt. tilladelse til flagning med fremmede flag herefter skal indhentes hos den lokale politimyndighed.

Fortsættes denne linie, må vi antage, at vi om kort tid kan trække en flagningstilladelse i automaterne!

SÅVIDT DET VAR DE FORESPURGTE MINISTERIELEMBEDSMÆND BEKENDT, skal man ved flagning med fremmede flag samtidig flage med Dannebrog, - og det fremmede flag må IKKE være større og IKKE mere fremtrædende end dette.

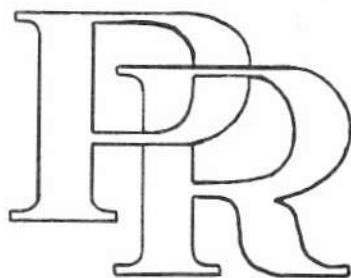
- For at følge sagen op bringer vi inde i bladet en genopfriskning af reglerne om flagets rette brug.

IMPULS' REDAKTION:

Erik Arne Nielsen (ansv.h.)

Vestergade 14, 5560 ÅRUP.

Spørgsmål til HVORFØ optages gerne under mærke. Redaktionen bør dog vide, hvem de kommer fra!

public relation for gilderne

Det var vist Storm P., der engang indigneret fastslog:
"Hvad skal vi med et fremmedord som UP TO DATE, når vi
har det gode, gamle, danske A JOUR ?"

Man kunne føle sig fristet til at udlove belønning til
den, der finder en rigtig "god, gammel, dansk" afløser
for det utålelige "P.R.". Men indtil da kommer vi til
at nøjes med dette udtryk for en kendskabgivende kon-
takt til omverdenen (!).

Gildemestre i forskellige landsdele
har yttret ønske om en eller anden
form for kronik om Sct. Georgs Gil-
derne til brug i den lokale presse
ved P.R.-fremstød for gilderne.

Ideen med sådanne fremstød fortje-
ner anerkendelse. Der er virkelig
behov for en oplysning om gilderne,
som på en nøgtern måde dels kan ma-

ne tåbelige forestillinger i jorden
og dels skabe en interesse for gil-
derne, som i sidste ende resulterer
i en vis medlemstilgang.

Ved at pynte lidt på allerede fore-
liggende materiale er det lykkedes
at frembringe et produkt, som vi så
har prøvekørt i et enkelt stations-
bytidsskrift under overskriften:

SCT. GEORGS GILDERNE EN DANSK VERDENSBEVÆGELSE

Om danskerne har man sagt, at når to danskere mødes, så drikker de øl. Når
de bliver tre, spiller de kort, og kommer der een til, så danner de en for-
ening!

Dette er måske den naturlige forklaring på, at SCT. GEORGS GILDERNE, som i
dag findes i 28 lande verden over, er startet i Danmark.

Rundt regnet een ud af hver 400 danskere over 21 år er medlem af et af lan-
dets ca. 200 Sct. Georgs Gilder. Ialt over 8000 gildebrødre i Danmark.
Over 8000 kvinder og mænd, vidt forskellige i baggrund og forgrund, men med
det ene til fælles, at de har eller har haft tilknytning til spejderbevægelsen.

Den evige spejder, - ham med evig sne på toppen, med det totalt affarvede spejdertørklæde, de stilkede, bare ben under de blafrende vide, "korte" bukser (en halv alen under knæet) og de tyksålede, støvede travesko, - han denne evige vandringsmand, skabt i lord Baden-Powells hellige billede - han er efterhånden ved at uddø!

Vi er mange, der har kendt ham, - og der bliver færre efter os.

DEN EVIGE SPEJDER er (eller var) en mand, - han var en gammel drengespejder.

Al ære og respekt for pigespejderne, men denne evige spejder var af hankøn. Man kan simpelthen ikke forestille sig den evige pigespejder på samme måde. - Men det skal pigerne ikke lade sig genere af, for den evige spejder var og er et symbol for alverdens gamle spejdere, - piger og drenge, - for begrebet SPEJDERE!

Et romantisk symbol, et minde om dengang.

Den, der ikke har følt kriblen i sin højre hånds tommel- og lillefinger, når man mødte ham, han eller hun har ikke været rigtig spejder.

NU ER DEN EVIGE SPEJDER TRUKKET I CIVIL!

HAN ER EN AF DE 8000.

Mange kender Sct. Georgs Gilderne af navn, selv om gilderne aldrig har været forsidestof i pressen - og heller ikke ønsket at blive det.

Færre ved, hvad Sct. Georgs Gilderne egentlig er for noget.

Nogle forestiller sig gildebrødre som nogle højtidelige, ha-stemte alvorsmennesker.

Og det er de da også.

Andre ser dem som en selskabelig forening eller som en flok halvville spejdere, der aldrig er blevet helt voksne.

Og det er såmænd også rigtigt!

Sandheden er jo, at gildebrødrene er det hele og mere til, nemlig simpelthen mennesker med menneskers fejl og dyder, allesammen!

Gildebevægelsen blev startet i 1933 som en bevægelse og en forening (genforening) af gamle spejdere. Spejdere, som fandt spejderidealene for gode og almenlydige til kun at gælde for en begrænset periode i ungdommens år.

Så vidt er gildebevægelsen en fortsættelse af spejderbevægelsen. Den røde tråd mellem spejder og gilde er andet og mere end et romantisk fantasifoster.

Masser af spejderhytter og lejrpladser er blevet til med bistand fra lokale Sct. Georgs gilder. Utallige spejderløb er blevet arrangeret og støtteaktioner af forskellig art og format sat i sving af gildebrødre landet over. Med skyldig hensyntagen til den kendsgerning, at gildebevægelse og spejderbevægelse trods slægtskabet er to forskellige bevægelser. Gildebrødre er altså ikke en slags "overspejdere".

Men gildernes hjælpearbejde gælder ikke blot vore spejdere.

Gildebevægelsen står også bag skabelsen af mellem 60 og 70 børneinstitutioner her i landet, og såvel på lokalt plan som på landsbasis søger man at leve op til som i spejdertiden at "være der og hjælpe ohne weiter" (eller "undervejder", som mange fik det til!)

Sct. Georgs Gilderne er en åben bevægelse, idet enhver kvinde eller mand over 21 år, som er eller har været spejder, kan blive optaget i et gilde.

Men da ideen med Sct. Georgs Gilderne ikke blot er at få registreret i et medlemskartotek, hvor mange, der har været spejdere, gøres en hver optagelse betinget af aflæggelse af et gideløfte, som svarer til det løfte, spejderen i sin tid måtte aflægge.

Og heri adskiller gildebevægelsen sig fra andre åbne organisationer.

Kun ved at sikre sig hver enkelts positive indstilling til et idebetonet arbejde med sig selv og for andre i et snævert samarbejdende og sammenarbejdet fællesskab vil Sct. Georgs Gilderne som helhed kunne leve op til deres formål:

at virke som samlingssteder, hvor forbindelsen med spejderbevægelsen og gamle kammerater kan vedligeholdes,

at understøtte den enkeltes stræben efter at leve som en ansvarsbevidst, hjælpsom og nyttig borger, og

at udbrede spejderidealerne og virke for deres praktiske udbredelse i samfundslivet.

Vor forsøgskronik afsluttedes med et afsnit om de mere lokale gildeforhold.

Det virkede naturligt at indlede en sådan afslutning med en smule forklaring om det provincial, som gildet tilhører, herunder om hvor der ellers er gilder i provincialet.

Mange lokalaviser udsendes jo også i omliggende kommuner.

Resten af afslutningen helliges det lokale gilde.

Her er der tale om et regulært stykke GLORIEPUDSNING. Befolkningen skal have sandheden rå og usødet: Hvad gildet har gjort i tidens løb for spejdertroppen(e), for kommunen og dens borgere, for børnene osv.

VELGØRENHED OG LIGNENDE HJÆLPEARBEJDE BØR HOLDES HELT UDENFOR! Glorien skal pudses, - den skal ikke SLIDES OP!

Nævn til sidst, hvem der sidder i gildeledelsen, således at eventuelle interesserede får at vide, hvor de skal henvende sig.

Ovenstående er ment som en ideskitse, som man i de enkelte gilder kan brodere videre på eller skære noget ud af.

Forsynes kroniken med billeder fra det lokale gildearbejde, vil dette naturligvis forhøje virkningen.

Blot må man måske tilråde at udvise en vis forsigtighed med hensyn til billeder af PERSONER i gildet. Det er GILDET, der skal gøres reklame for, og det er GILDET, der uafhængigt af enkeltpersoners lokale popularitet skal bære denne reklame selv!

GRUPPENS DANNELSE OG FORM

GILDEOPGAVER

HJÆLPEARBEJDE

GRUPPETURE

gruppen

LAUG OG INTERESSEGRUPPER

GRUPPESAMARBEJDE

GRUPPEMØDER

*- en uhøjtidelig appetitvækker
for gruppeledere*

Som det er de fleste gildeledelser bekendt, - i hvert fald skatmestrene - har landsgildet udsendt en idebog bestemt for gruppelederne i gildet.

Bogen er udsendt i et bestemt antal eksemplarer til hvert gilde, og flere kan rekvireres fra landsgildets kontor formedelst 3 kr. pr. styk.

Man vil imidlertid gerne fremhæve at bogen hverken er fuldstændig eller fuldkommen. Derfor anmodes brugere og (andre) iderige gildebrødre om at arbejde med på en eventuel forbedring af materialet ved at delagtiggøre os andre i hvad de kunne tænke sig af ændringer eller udvidelser af indholdet.

Gruppearbejdet er stadigvæk så vigtigt, at det fortjener størst mulig opmærksomhed fra alle sider.

ET FLAG ER SMUKKEST

når det bruges rigtigt

Langt den overvejende del af de mange tusinde flagstænger, der pryder danske haver og plæner, tjener kun et eneste formål: nemlig AT HOLDE FLAGKNOPPEN SÅ LANGT FRA JORDEN, AT DEN IKKE BLIVER JORDSLÅET!

Det er den sørgelige kendsgerning!

Med FLAGNING har flagstængerne ikke meget at skaffe.

GILDEMASTERSTAVNET I NYBORG gav en antydning af, at danske gildemestre ser lidt anderledes på flag og fane end den danske befolkning i almindelighed, og dette er mere end glædeligt!

For - ærligt talt - skulle vi ikke se at få kæmpet os ud af den forfladigelse, som på så mange områder - og daisær hvor nationalfølelsen er impliceret - har været en modesag i Danmark igennem en årrække?

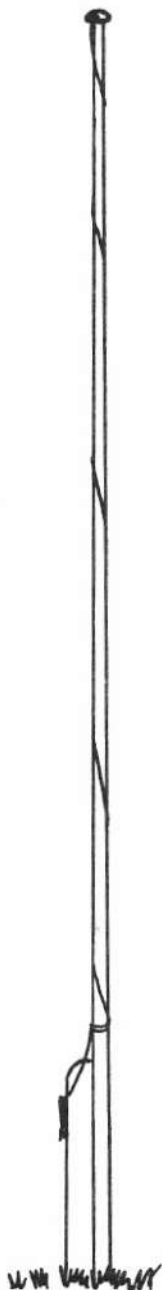
Ordet REAKTIONER affyres med rekordfart, når man vover det ene øje til forsvar for noget af det, vi før har turdet holde af og respektere.

Som SPEJDERE fandt vi det naturligt at vise flaget vor respekt, - uanset hvad andre så mente eller sagde om det.

Hvis ikke vi som GILDEBRØDRE skulle være i besiddelse af den samme sikkerhed over for omverdenen, når det gælder egne idealer, så må et eller andet være blevet misforstået undervejs.

Man KUNNE jo da selv betragte ordet REAKTIONER som en hædersbetegnelse i en tid, hvor kun stormtropperne synes at have berettigelse, og derved få sat en smule skik på ting, som ligger OS på hjerte.

Som for eksempel DANNEBROG!

Den menneskelige hukommelse har sin begrænsning. Også hos gildebrødre!

Det, vi engang lærte om flaget og dets rette brug, står sikkert klart for de fleste af os, - men vi er en del flere end "de fleste af os", og til befærdelse for denne rest skal vi kort repetere det, vi som spejdere lærte om Dannebrog.

Og så kan enhver af os foregå vore naboer, genboer og bysbørn med et godt og farvestrålende eksempel.

Et flag er som regel noget, man køber. Det koster iøvrigt både det hvide og det røde ud af øjnene.

Derfor har FLAGETS EGNE MÅL ret besat kun interesse for dem, der vil STRIKKE et selv. Og hvis det ikke fremgår af opskriften, så skal man huske, at forholdet mellem de røde felter og det hvide kors er:

VANDRET: 3 - 1 - 4½

LODRET: 3 - 1 - 3.

FLAGETS RETTE STØRRELSE I FORHOLD TIL FLAGSTANGEN afhænger af, hvordan flagstangen er anbragt.

På en normal, opretstående græsplæneflagstang skal flagets højde være en femtedel af flagstangens.

Et flag bør have et rent og smukt forhold til sin flagstang, - og det er iøvrigt en af de hyppigst forekommende og mest iøjnefaldende fejl i dansk flaghænging, at flaget enten er for stort eller for småt.

Fra solopgang
til solnedgang.
DOG KUN MELLEML
KL.8 og 20.

Til normalforsyndelserne hører også OVERSKRIDNING AF FLAGNINGSTIDEN.

Alt for ofte ser man flag hænge og daske længe efter mørkets frembrud.

Ja, undskyld udtrykket, men hvordan det så end går til, så VAJER flaget om dagen. Om aftenen DASKER det!

Dannebrog bør først HEJSSES ved solopgang (dog tidligst kl.8) og NEDTAGES, inden solen går ned (og ikke senere end kl.20).

DER FLAGES

først og fremmest på de flagdage, som er angivet i enhver ordentlig kalender. Jamen, det er jo da det, vi HAR flaget til!

Ved dødsfald flages på halv stang og ved begravelser på halv, indtil begravelsen har fundet sted. Derefter på hel resten af dagen.

Ved hejsning til eller nedtagning fra halv stang skal flaget først HELT OP.

HOLD FLAGET FRI AF JORDEN BÅDE VED HEJSNING OG NEDTAGNING!

FLAGNING MED FREMMEDE FLAG skal man have tilladelse til hos den lokale politimyndighed.

Det er en betingelse, at der samtidig flages med Dannebrog, og at det fremmede flag ikke er større eller får en mere fremtrædende plads end Dannebrog.

ALT DETTE VAR DU GANSKE KLAR OVER! Så du skal bare fortælle det til DE ANDRE!

en sammen- ligning

Det er BADEN-POWELLS store fortjeneste, at han uden at forfalde til psykologiske eller videnskabelige teorier udtænkte og i praksis afprøvede det, som derefter blev til SPEJDESPORT og til SPEJDERBEVÆGELSEN.

Spejderbevægelsen har eet hovedformål, nemlig at optræne deltagerne til SUNDE, DYGTIGE og AKTIVE samfundsborgere. Denne træning foregår efter bestemte og i princippet ufravigelige spejdersportsmetoder, (der er ganske ens uanset alder, altså ens for ulve, spejdere, skovmænd og rovere).

Af metoderne kan fremhæves:

1. Al virksomhed sker under PÅVIRKNING AF SPEJDERLOV OG LØFTE (i det daglige mere eller mindre bevidst, men altid til stede som træning mod spejderidealene.)
2. Al virksomhed sker gennem EGEN DIREKTE BESKÆFTIGELSE med tingene (modsat lærervirksomhed, instruktion, læsning etc. uden den selvstændighedstræning, der ligger i at udføre tingen selv.)
3. Al virksomhed sker i KAMMERATSKABSKREDSE (patruljer f. eks. med virkeligt kammeratskab, gensidig påvirkning. - De voksne førere er kun ledere af systemets rette funktion).

Herefter er det fristende at se på, om GILDEBEVÆGELSEN og GILDEARBEJDET er på linie med - og i pagt med - spejderbevægelsen!

I Sct. Georgs Gildernes formålsparagraf står bl.a.: "- understøtte den enkeltes stræben efter at leve som ansvarsbevidst, hjælpsom og nyttig borger" og "- udbrede spejderidealene og virke for deres praktiske anvendelse i samfundslivet."

Godt! Formålet er altså ganske lig spejderbevægelsens, og vi forlader denne side af sagen!

hvad så med

gildernes arbejdsmetoder

Bygger disse på de samme metoder, som er de eneste mulige og eneste rigtige i spejderarbejdet, og som det har vist sig nødvendigt at fastholde (og stadig vende tilbage til!) for at holde deltagernes interesse fangen.

1. Først: PÅVIRKNING AF SPEJDERLOV OG LØFTE. - Her er det tydeligt, at gilderne lægger vægt på dette punkt f.eks. i gildehallen med dens ritualer, gildemesters ord etc.

2. Så punktet EGEN DIREKTE BESKÆFTIGELSE. - Dette punkt forudsætter, at der er noget at arbejde med. I de arbejdstilsigtende laug (sports-, sanger-, spejder-, good-turn- osv. laug) vil der selvsagt for hver deltager være noget at beskæftige sig med, - HVIS han altså gør det, og HVIS og NÅR laugene er inde i en arbejdsperiode. Ligeså i grupperne, som dog hæmmes af, at arbejdets art ofte er løst og fritsvævende med en tendens til at løbe ud i sandet.

Skal vi have mange gildebrødre aktiviserede, må grundlaget nødvendigvis skabes i de månedlige gildeaftener.

Og hva' så her?

I GILDEHALLEN er det oftest kun gildemester og 5' min. holderen, der har egen beskæftigelse.

Under EFTERGILDEHALLEN er der gode chancer for "egen direkte beskæftigelse", hvis programmet er udformet med dette for øje (men hvor tit er det?).

- Og endelig er der GILDEMÅLTIDET, hvor mulighederne for udfoldelse er til stede, men evnen til udfoldelse hyppigst er uden træning og inspiration.

- Ole var 14 dage i Indien i 1969 med Tjæreborg, og han benytter en hver lejlighed til at huske os på det! -

ALT I ALT MÅ VI KONSTATERE, AT EGEN DIREKTE BESKÆFTIGELSE NYDER EN KUMMERLIG TILVÆRELSE I VORE GILDER, I HVERT FALD I DE STØRRE GILDER, - OG MEST JO STØRRE GILDET ER, - ALT SET I SAMMENLIGNING MED SPEJDESPORTEN.

3. Endelig er der så punktet KAMMERATSKABSKREDSE tilbage. -

Her skulle sagen være i orden i de små gilder samt i de laug og grupper, hvor man når at lære hinanden at kende, - opnår at blive kammerater.

En KAMMERATSKABSKREDS og kammeratskab forudsætter ubetinget, at man LÆRER HINANDEN AT KENDE, - hvorfor det også her er særlig vanskeligt for et større gilde at opfylde dette punkt.

hvem siger

at gildearbejde skal udføres efter spejderbevægelsens metoder?

Nej, det hævder måske ingen, og i det forudgående er kun forsøgt opstillet en sammenligning. Man kan da godt prøve at opbygge gildearbejde efter andre metoder - eller helt egne "gildemetoder". Kun bør det påpeges, at indtil man har fundet en arbejdsmetode, der er BEDRE end spejderbevægelsens, vil der være sund sans i efter evne at udnytte B.P.s gennembrøvede metoder.

Vi burde ha' særlige forudsætninger for at gøre det!

Lad os nu gribe sagen an fra en helt anden side, nemlig set fra gildebroderens side, - prøve at granske hans ønsker og forventninger til gildet.

Givetvis ønsker og venter gildebroderen KAMMERATSKAB, - og udtrykkeligt noget af spejdertidens kammeratskab. Dette fremgår tydeligt af nyoptagne gildebroders svar i gildehallen, selv om også andre forventninger til samværet i gildet nævnes.

Hvordan er det kammeratskab, der ventes?

Jo, man er DUS, åndeligt set, - har lagt bort titlerne. Man har lagt bort den reservation, som vi alle ellers har eller viser over for fremmede. Man KENDER hinanden (eller FØLER, at man gør det, for man er samlet på spejdertidens fælles grundlag og er derfor fri og utvungen gensidig). Man tør udtrykke tanker og meninger og tilfældig spøg uden frygt for at blive misforstået.

ALT DETTE FORUDSÆTTER, AT MAN LÆRER HINANDEN AT KENDE!

I det fuldendte kammeratskab kan man hygge sig sammen uden arrangeret program (og i det mest perfekte uden at nogen siger noget!). Men i gildet opnår vi næppe at lære hinanden så godt at kende, at vi kan tilbringe bare en time sammen uden et forberedt program. Forberedelse og plan er nødvendig, og ved enhver forberedelse og plan må man have for øje, at gildets trivsel er afhængig af, at vi lærer hinanden bedre at kende.

Vi har som gildebrødre kun få og korte muligheder for at være sammen.

Disse få muligheder må derfor udnyttes til det yderste til at SKABE KAM-

MERATSKAB.

"Laugsarbejde og gruppearbejde" vil nogen nu tænke! - Jo, men kan dette og anden form for arbejde trives og blomstre UDEN ET GRUNDLAG AF KAMMERATSKAB FRA GILDEAFTENERNE?

Og hvordan udnyttes så mulighederne for at lære hinanden at kende på årets 10 gildeaftener?

I gildehallen lærer vi gildemester og delvis 5 min.talerne at kende. Bortset fra optagelser har andre sjældent ordet og forbliver altså her ukendt som en østers i sin skal.

I eftergildehallen er ofte arrangeret noget, hvor kun en enkelt gildebroder er i ilden (men så lærer vi dog HAM at kende!).

Helt spildt er eftergildehallen med den tilkaldte fremmede foredragsholder.

Sidst har vi gildemåltidet, hvor vi har gode chancer for at lære vor nærmeste sidemand at kende, og hvor nu og da een eller flere er sat i sving for at sige eller gøre noget.

Kun sjældent har man i gilder, hvor kammeratskabet er fint, og hvor aktivitet er blevet en naturlig vane, haft den oplevelse at se gildebrødre SPRINGE OP OG SPONTANT ØSE UD AF DERES OVERSKUD.

..... og alle Lærerne paastod ogsaa at de aldrig havde set Mage til Blindarm

hvad kan vi gøre?

Vikan forlade det nærmeste søms princip, dette at skabe UNDERHOLDNING.

Undgå "den fremmede foredragsholder", denne pæne, rare og flinke mand, der kun har den fejl, at han ikke er gildebrøder. Han virker som en hund i et spil kegler på en gildeaften. Vi bliver tvungne og stive i masken. Vi skal agere stilige og pæne, også under gildemåltidet, som han af høflighed ikke tør sige nej tak til at deltage i. Vi har ingen mulighed for at lære hinanden at kende eller at opdyrke kammeratskab. Den aften er SPILDT gildemæssigt set og har skadet. Aviser, tidsskrifter, fjernsyn og radio m.m. fylder os til bristepunktet med kloge folks præk. Gildet har absolut intet formål her. B.P. har sagt: "Det tjener i roversport intet formål at lytte til klog mands tale, uanset hvor klog han måtte være". For også i roversport er det EGEN DIREKTE BESKÆFTIGELSE og det deraf flydende KAMMERATSKAB, der tæller.

Det er altså primært, at hvad der planlægges til gildeaftenerne, må omfatte ting, som GILDEBRØDRENE SELV gør eller siger, - selv har planlagt til gildets gavn og glæde. KUN DA lærer man hinanden at kende, kun da skabes kammeratskab!

Sker dette i sin enkleste form der ved, at en gildebrøder holder foredrag, så er kravet delvis i orden. Vi vil med interesse lytte til ham, selv om han står og siger noget pladder, for han giver os noget om sig selv, - vi lærer ham at kende!

Men bedre selvfølgelig hvis flere eller flest mulige af gildebrødrene kommer i sving, og allerbedst hvis ALLE tilstedeværende gildebrødre føler sig medengagerede, - gerne med rimelig afdæmpning af eventuelle venedominerende brøders aktivitet, for dem lærer vi jo hurtigt at kende.

Og hermed kan vi passende igen svinge over til begrebet gruppearbejde.

Det er vel netop opstået for at skabe områder, hvor kammeratskab kan opdyrkes i mindre kredse.

Man har haft spejderpatruljen for øje. - Jo, men patruljens virksomhed er baseret på FÆLLES ARBEJDE til patruljens gavn og ære, en fælles drøm om at lave alle tiders patrulje!

Hvem tør formode, at en tilsvarende drivkraft kan opstå i vore grupper?

Alt for ofte løber gruppearbejdet ud i sandet netop af mangel på arbejde MED FORMÅL I!

- Men dog måske alligevel! -

Ligger ikke netop her en nøgle til at slå to fluer med eet smæk?

Den ene flue: at skabe gruppemøder med FORMÅL FOR GRUPPEN.

Den anden flue: at skabe gildeaftener fyldt med aktivitet af gildets egne medlemmer, et pust af spejderlivets aktivitet, FORBEREDT og UDFØRT af GRUPPEN, der føler, at den må gøre en indsats for at hævde sin ære og ikke miste ansigt.

Dette er jo ikke noget nyt! Det er PRØVET og BRUGT med godt resultat!

Hvorfor ikke gøre det til en arbejds-metode i gildearbejdet, evt. suppleret med for tilfældet valgte arbejds-hold, hvor grupperne er for få eller for "løse"? Sligt forudsætter plan-lægning lang tid forud. Gildeledelse og gruppeledelse, respektive arbejds-hold, må måneder forud i fællesskab opkaste ideer til aftenens indhold. ALLE GRUPPENS MEDLEMMER er aktivt medvirkende både i forberedelse og på selve aftenen.

Det må forudsættes, at man ikke stiller mod det HØJTIDELIGE eller mod det AKADEMISK FULDENDTE (som mestendels vil blive møgkedeligt!), men at man stiller mod de friske, de uventede, de overraskende indfald, det festlige, nu og da gerne på grænsen af det skøre. For så nærmer vi os det ÆVENTYRLIGE!

Ja, netop det ÆVENTYRLIGE! For hermed er vi igen inde på noget væsentligt ved gildearbejde, måske det centrale!

For når vi siger kammeratskab, spejdertidens kammeratskab, så mener vi ÆVENTYR! Så mener vi bort fra hverdagslivet og ind i noget, der kan give os oplevelser, små og store, men navnlig de små. Sådan er det jo, vi husker spejderlivet fra møder, ture og lejre, - som en række af små oplevelser med æventyrets glans. Her er den egentlige hemmelighed ved alt spejderliv!

Spejdersporten med dens friluftsliv og sære beskæftigelser bringer automatisk drengen bort fra hverdagslivet, skaber situationer, der får æventyrets glans, og den fører, der forstår at udnytte overraskelsens moment, vil få glade og forventningsfulde drenge i sin hule hånd.

DET ER NETOP EN SÅDAN DRENG, DER SOM VOKSEN MED EN INDRE SUGENDE LÆNGSEL EFTER NOGET UBESTEMMELIGT VIL SØGE IND I SCT. GEORGS GILDERNE!

Men her bliver han altfor ofte skuffet af HVERDAG og KEDSOMMELIGHED.

Gildearbejde skaber ikke automatisk situationer med æventyrets glans! Denne glans må skabes!

DEN KAN SKABES, HVIS GILDELEDELSERNE SÆTTER SIG IND I, - PRØVER AT FORSTÅ GILDEBRODERENS INDERSTE TRANG, - PRØVER AT FORSTÅ DEN HEMMELIGHED, DER OGSÅ ER GILDEARBEJDETS INDERSTE KERNE.

Går vi ud fra denne viden, vil vi også i gildearbejdet finde veje og midler til at skabe noget af æventyrets glans, og da vil gilderne aldrig glans, - og da vil gilderne aldrig savne aktive, interesserede og glade deltagere!

K. T.

Denne artikel
stod i

BAALET

fra februar
1965

SANGBLADET

GILDESANG

En gildebror har efterlyst sange til gildebrug, som ikke direkte handler om gildebrødre, spejdere, drenge eller piger.

Fra det norske har vi hentet en sådan vise af lødig karakter og med en iørefaldende og let sangbar melodi.

VANDRINGSVISE er begået af Ludt og Skjæraasen, og den er i Norge sunget til succes af sangeren Erik Bye.

Med venlig assistance af Norsk Rikskringkasting har vi fået opgivet, at visen er indsunget på en LP af mærket PHILIPS, nr. 6478 017.

Vor anden sang er ligeledes norsk. Den er skrevet af den tidligere norske pigespejderchef, Signe Christie.

I Norge går sangen på samme melodi som "Deutschland, Deutschland", mens man til den svenske oversættelse har valgt "Her er liv og glade dage!"

Til brug for indsyngere, akkompagnatorer og andre interesserede bringer vi her noderne til begge sange. Til Vandringsvise dog kun sangnoderne.

Signe Christie
J. Peters.

Allegro moderato.

VANDRINGSVISE

VANDRINGSVISE

Melodi: Se side 14!

Å, jeg har ingen bondegård
med hest og hund og dreng.
Nei, jorden er min eiendom,
og skogen er min seng.
Og våren er min fiolin
;; med dans på hver en streng. ;;

Og jeg har ingen penger,
men min fattigdom er go.
Den rike har sit levebrø,
den fromme har sin tro.
Men jeg har høysang i hver li
;; og kirke på hver mo. ;;

Og jeg vil ikke gifte mig,
men jeg er ikke kald,
for møter jeg en pikelil,
går livet, som det skal.
Da røtmer hun og rekker mig
;; en krans av hvit konval. ;;

Og jeg har ingen almanakk
og ingen klokke, nej!
Jeg har naturens andre sans,
som varsler tid og vei.
Og dag og natt og vår og høst
;; er vandringsmenn som jeg. ;;

Når kvellen stenger for min fot,
da tar jeg hatten av,
og mørke faller i mit fang
og skjuler sti og stav.
Og sol går opp, og sol går ner
;; ved vugge og ved grav. ;;

Men før jeg nynnner visen ut,
vil jeg - en jordens søn -
få takke for de åpne smil,
for marken, som var grøn,
for strå og blomster, sang og alt,
;; som lever uten løn. ;;

GILDE-SANG

Melodi: Se side 14!

Hva med speidertiden, dere?
Blir den glemt når tiden går?
Har vi tid til dette mere?
Har vi bruk for det vi får?
Idealene - de sterke -
ga oss kraft; det vi har fått
preger oss - det kan vi merke,
selv om mange år er gått.

Hva med speiderånden, dere?
Kan vi spore den i dag?
Vi kan kanskje definere
hva vi føler i et lag.
Samarbeid med gode venner,
jobber der er mening i -
treffe mange som vi kjenner
fra en aktiv speidertid.

Hva med gildetiden, dere?
Skal vi også ta den med?
Kanskje kan vi da prestere
å gi hjelp - på hvert vårt sted?
Hjelp til andre, vi vil merke
det er stort behov i dag.
Går vi sammen, blir vi sterke.
Der er kraft i gildelag!

Signe Christie.